

BENEDEK TOTTH

MŰRTVE BODY

EDÍCIA PEVNÝ BOD

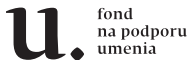
BENEDEK TOTTH

Mŕtve body

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z maďarského originálu Benedek Totth: Holtverseny (Magvető Könyvkiadó, Budapest 2018) preložila Lucia Molnár Satinská.

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

Preklad vyšiel s finančnou podporou Petőfiho literárneho múzea v Budapešti (PIM, Hungarian Books & Translations Office).

Redakcia: Vlado Janček
Jazyková redakcia: Viktor Suchý
Translation © 2018 by Lucia Molnár Satinská
Redaktorka edície: Renáta Deáková

Copyright © Benedek Totth, 2014, 2018
First Edition: 2014, 2018, Magvető Könyvkiadó, Budapest

Slovak edition © 2018 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.
www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Keke

Foto na obálke: Levente Szabó
Foto autora: Réka Bogdán
Foto prekladateľky: Csaba Molnár

ISBN 978-80-89761-47-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani byť prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

*„Ať si myslí, co chtějí, ale já jsem se nehodlal utopit.
Chtěl jsem plavat, dokud se nepotopím, ale to je něco
jiného.“*

Joseph Conrad: *Tajný soupevník*
(V preklade Luby a Rudolfa Pellarových)

Pre V.

DIVIAK

Šinieme si to po novom obchvate, keď sa Káčer otočí a spýta, že kde to kurva sme, ale jasné, že všetci držia hubu, lebo asi nemajú ani šajnu, alebo nechcú povedať sprostosť, aby ho nepomýlili a aby sme sa ešte viac nestratili. Ani ja túto štvrť nepoznám, a navyše v tomto hnusnom počasi hovno vidieť, ale bol by som rád, keby vysvitlo, kde sme, inak sa domov fakt nikdy nedostaneme.

„Hento neni bitúnok?“ ukazujem na obrovskú továrenskú budovu, čo pripomína diviaka. Káčer sa opýta, že *Kde do piči?* Ale darmo sa tým smerom otočí, v tej chvíli vrazíme medzi protihlukové steny a všetko sa natiahne, tak, ako keď v *Hviezdnych vojnách* prepnú na svetelnú rýchlosť. V Káčerovi je niečo harrisonfordovské, hlavne takto zo zadu, v pološere. On vždy šoféruje, aj keď nemá vodičák, len si požičal Mišov. Mišo je jeho bratranec a na fotke na preukaze sa dosť podobajú. Akože, netuším, kde si on poriešil doklady, lebo budúce leto bude mať len šestnásť, ale zatiaľ mu na to neprišli. Káčer podľa mňa vodičák nikdy mať nebude. Trikrát za sebou ho vyliali zo skúšky, a to jeho foter podmastil skúšajúceho.

Aj teraz sa rútime v jednom z fár Káčerovcov. Ten ošmek sa nám samozrejme snažil nabulikať, že si ho od otca požičal, lenže ja viem, že ho šlohol. Káčerov foter je inak v pohode týpek, ale je vylúčené, aby dal synovi len tak tristokoňové kupéčko za dvadsaťpäť miliónov forintov. Káčer sa jednou rukou opiera o volant, druhou šmátra vo vrecúšku z McDonaldu, so znudeným výrazom vytiahne Big Mac a celý si ho napchá do papule. Zvädnuté kúsky šalátu mu padajú do lona. Zolko sa nahne do stredu, asi sa chce niečo spýtať, no keď skúša strčiť hlavu medzi dve sedadlá, riadne si ju drbne o opierku. Vždy je na nervy, bez ohľadu na to, čo fajčí alebo čo si dá. Nevie, ako mu šlape chlast, lebo nikdy nepije. Opatrne sa nakloním dopredu, pokúšam sa nazrieť Káčerovi cez rameno, chcem sa pozrieť na tachometer, no potom sa namodro vibrujúci rad čísel oddelí od displeja, začne sa vznášať vo vzduchu, a ja rozoznám len, že sa začína trojkou alebo osmičkou. V kabíne sa víri hustý, lepkavý dym, ako keby sme sedeli v obrovskej cukrovej vate. Káčer si pozrie medzi nohy, pokúsi sa zamiesť kúsky šalátu na zem, no šmátra, kým si celkom nerozotrie po gatiach omáčku.

„Vyhodím ten skurvený Burger King do ľuľtu, do piči!“ nerváči.

„Boli sme v mekáči,“ poznamená potichu Zolko a ohmätáva si čelo.

„Serem na to,“ sykne naňho Káčer.

„Šak sa už nestresuj!“ uškŕňa sa Bója so stoickým pokojom: „Koženku ľahko umyješ.“

Bója hrá vodné pólo a volajú ho Bója, lebo sa nedá stiahnuť pod vodu. Stopäť kil svalov. Chalani z matikárskej

triedy po ňom pomenovali jednotku miery. On mal ako prvý chlpatého vtáka.

„Akú koženku, do piče?“ štekne naňho Káčer urazene.

„Koženku,“ povie Bója: „ako vo vlaku.“

„Ale hovno, ty kokot prijebaný,“ nedá sa Káčer, no pritom takmer nevie udržať rehot.

Bója sa spokojne rozŕahuje na sklopenom sedadle spolujazdca, ako keby si rochnil na lehátku, medzi prostredníkom a prstenníkom mu svieti tučný joint. Aj on je riadne zhulený, ani veľmi nedýcha, len sa škerí pred seba do blba, ako veľký žltý banán. Práve som začal počítať, koľko vydrží bez vzduchu, keď zrazu, akoby sa vyplašil z nejakého hlbokého tranzu, pozrie na jointa, potom si komótno potiahne a zadržiavajúc dym ponúkne marišku dozadu. Ruka sa mu natiahne ako inšpektorovi Gadgetovi.

„Dík-dík-dík,“ rapoce Zolko: „Už som myslel, že si ho chceš grž... gržliť... až domov,“ zamotá sa mu jazyk, ešte zopár ráz to skúsi, ale nejde mu to, tak radšej vytrhne Bójovi jointa z ruky. Som mu vďačný, lebo takto sa nemusím pohnúť, keď si chcem potiahnuť. Zolko si rýchlo dá zopár ťukov, a keď si vytiahne jointa z úst, papier sa mu prilepí na ústa a roztrhne sa pri špičke. Zdá sa to ako večnosť, kým sa konečne dostanem na rad, ale aj tak sa nenáhlím. Chcem si užiť každú sekundu. Opatrne uhladím papier, vlašného jointa trošku poobraciam medzi prstami. Trochu to škriabe, keď vdýchnem. Zase doň primiešali veľa tabaku, preto je taký tučný, nie z trávy. Káčer má nervy, že jeho otec zacíti vôňu hašu, pritom podľa mňa by starý nespoznal ani vôňu trávy, takže určite nebude pičovať, že sme si zapálili. Aj jemu vždy pri šoférovaní trčí z úst cigareta.

„Čo v tom je?“ pýta sa Bója mraštiac čelo. Melie úplne pomaly ako chlapík, čo lieči cez obrazovku, dvojník Buda Spencera z telky, ktorý odrbáva dôchodcov s rakovinou.

„Haš, ty niga,“ trepe Káčer. Pred pár mesiacmi narazil na nejaké lokálne gengsterské rapové zoskupenie, aj teraz z reprákov dávajú oni, odvtedy, ak sa nahulí, furt negruje a dáva rýmy.

„Hovorím o Big Macu,“ žmurkne naňho Bója. Dym mu štípe oči.

„O Big Macu?“ pýta sa Káčer.

„Hej,“ glgne si z koly Bója, a potom grgajúc pokračuje: „smr-dí-a-ko-hov-no.“ Vie takto dávať aj oveľa dlhšie vety. Nielen pľúcami, ale aj žalúdkom.

„Ešte raz a vystupuješ,“ pritvrdí Káčer.

Bója komótno štrngá ladovými kockami v pohári, nerváci, vie, že sú to len kecy. Odkedy sa mu podarilo pohnúť auto z miesta na automatickej prevodovke, Káčer sa neopováži ani spomaliť. Je úplne vylúčené, aby zastal uprostred ničoho len preto, aby vysadil Bóju. O hovne mi napadne nejaký fór, ale som trochu zachrípnutý, a kým si stihnem odkašať, Bója zaerdží falzetom a ja zabudnem, čo som chcel povedať.

„Baby...“ výska plieskajúc si po kolenách, „baby...“ dusí sa, oči sa mu zalejú slzami: „... namáčali ...“ lape po dychu, „... do kečupu ...“ Hovorí ešte niečo, myslím, že tampón, ale nerozumiem jasne, lebo popritom si hikajúc utiera slzy. So Zolkom bez slova čumíme, on sa zas díva na Káčera, potom sa neveriacky otočí dozadu. Je to správny chalan, ale niekedy sa oňho bojím.

„V Big Macu nie je *ketchup*,“ ozve sa Zolko, „ale špeciálna omáčka, ktorú robia podľa tajného receptu.“ Vy-

slovuje to s a, kečap. Zolko fachčí v McDonald's, vie o čom hovorí.

„Hej, alebo sa tam vystrie...“ Káčer utne vetu, pozrie sa na posledný kúsok Big Macu, ktorý drží medzi ukazovákom a palcom. Bója opäť zaerdží, Káčer je totálne na nervy. Vidím v späťáku, ako sa mu zvráští tvár.

„V pracovnom čase si nezvykneme honiť,“ bráni sa Zolko dotknuto.

Kecá. Všetci si vkuse honia.

Káčer niečo mrmle a pritom pchá zvyšok Big Macu do popolníka.

Hudba na pár sekúnd prestane. Potichu sa kĺžeme nocou. Keď sa ozve ďalší track, Bója sa spýta:

„Zolko, kto bola tá babenka?“

„Ktorá?“ pýta sa Zolko.

„Tá ryšavka pri stroji na zmrzku,“ poviem ja, Bója prikyvne. Tú babu som si vyhladol aj ja. Nechápem, prečo s takými kozami fachčí v mekáči.

„To nie je zmrzka,“ opravuje Zolko: „McFreeze, s čokoládovou alebo jahodovou polevou.“

„Jasné, Zolko, McFreeze,“ prikyvuje Bója učiteľsky. „Ale teraz rozprávaj radšej o tej babenke.“ Zolko drží jazyk za zubami. Bója sa otočí dozadu, zreničky má ako tajchy.

„Pretiahol by si ju, čo?“

Zolko je v rozpakoch, začne koktať, nerozumiem mu ani slovo, potom sa odmlčí.

„Tú, čo vyzerá ako zápalka s obrovskými ceckami?“ zapája sa do rozhovoru Káčer. „Tú by som pretiahol aj ja,“ dodá s úchylným úškrnom, potom omylom zapne stierače. Nadáva a hľadá vypínač, zapne smerovku vpravo, vľavo, bliká reflektormi – z jedného krika akoby vykuk-

la srnka alebo diviak –, nakoniec strekne na predné sklo saponát. Bójovi sa tá jeho nemotornosť zunuje, nahne sa pred Káčera a vypne stierače. Doteraz nebolo vidno cez hmyz rozmiaždený na prednom skle, teraz zas po ňom pekne pomaly steká čistiaca tekutina. Bója radšej stierače znovu zapne. Takto ideme ďalej, ale monotónne čistiaci stierač začne Káčera hypnotizovať. Hlava sa mu pohybuje v rovnomernom rytme vpravo-vľavo. Nahnem sa dopredu a pomykám Bóju za plece, keď sa otočí, ukážem na Káčera. Bójovi našťastie dopne, čo sa deje, a rýchlo vypne stierače. Potom zamáva Káčerovi pred očami, ten sa spamätá z tranzu a potrasie hlavou.

Predtým som chcel niečo povedať o tej ryšavke alebo o šaláte, ale neviem, či som sa naozaj ozval, alebo si len predstavujem, že som niečo povedal. Keď sa prikloním k tomu, že sa mi to pravdepodobne iba zdalo, zrazu mi dojde, čo som chcel povedať, alebo čo som si myslel, že som chcel povedať, no zrazu nemám náladu to povedať. Vyzriem von, reflektory osvetlia obrovskú stopku s fosforeskujúcou dlaňou v ľudskej veľkosti. Tlapiť si nechce, to je isté. Káčer si buď nevšimol pruh, alebo tú značku nepozná. Určite chýbal, keď brali dopravné tabule. Sivá vozovka sa vlhko leskne ako obrovský slizniak. Furt myslím na kraviny. Minule sme šlohli cigánom vrecko jedlých slimákov, zobrali sme ich k záhradníctvu a prehodili cez plot, nech sa tie mršiny nažerú. Išiel som tade pred pár dňami a na bráne stále visel oznam, že predaj je z technických príčin obmedzený na neurčito. Divné, že zábradlie je naľavo, ale vlastne je to jedno, lebo obchvat je úplne vymretý, v prostismere nikto nejde, žiaden podriemkavajúci rumunský

kamionista ani ukrajinský mikrobús so zatiahnutými závesmi.

Káčer zase začína šmátrať, stlačí nejaký gombík a keď sa otvorí okno, pravou rukou vezme zvyšok hranoliek a vyhodí ich. Naše fáro zatiaľ začne ťahať do jarku. Vlnú mi dlane. Tvár sa mi odráža v bočnom skle. To nemôžem byť ja. Nechcem, aby som to bol ja, darmo sa usmievam, tá hlava je dosť strašidelná. Príliš stará alebo príliš mladá, neviem sa rozhodnúť a vyšciera sa mi do očí, pritom ja sa určite nevyšcieram. Potom sa z nej stane lesklá lebka, obrovská, škeriaca sa lebka, ja sa otočím vpred a zabodnem pohľad do operadla.

„Zostaň na ceste,“ povie Bója Káčerovi, potom aj on začne hľadať gombík na ovládanie okna. Joint je stále u mňa, potiahnem si. Bója nájde gombík. Teraz, keď sú obe okná spustené, v kabíne sa vytvárajú divné prúdy, vlasy párajú chladný vzduch. Zolko si pritláča ruky na uši a žobre, aby sme zavreli okná. Bója stisne gombíky. Okná sa zatvárajú a mne zaľahne v ušiach, ale keď sa ich pokúsim vytriasť, dostanem nervy, že mi praskol bubienok a vytečie mi mozog. No, z koženky sa ľahko zmyje. Z reprákov tupo duní hudba. Alebo bude kurva riadna búrka. Bója vezme do ruky mega umelohmotný pohár, čo sa kýva na strednej palubnej doske a ktorý doteraz podopieral kolenom, lebo sa nezместil do držiaka, strčí si do úst slamku, tvár sa mu pokrčí, cucá nápoj. Továrne na autá nedržia krok s fast-foodmi. Zbehnú sa mi slinky. Vyzriem z okna, tvár zmizla a napadne mi, že vesmír sa rozširuje prijebane rýchlo, no je isté, že niektorá sieť rýchleho občerstvenia všetky pozemky týmto smerom už dávno skúpila, a kým pristane prvý kozmonaut, otvoria zopár McSpaceov, aby si hneď

mohli dať dvojité cheeseburger s veľkými hranolkami a veľkou kolou, lebo tak sa to viac oplatí.

Nahnem sa do stredu a čumím na tachometer. Na digitálnom displeji splyvajú čísla, ale potom sa na chvíľku všetko vyjasní a vidím, že fičíme stosedemdesiatsedmičkou. Ako keby sme išli rovno, pritom sme tuším v zákrute. Odvalím sa na druhú stranu, hlava sa mi pritlačí na studené sklo. Káčer pridáva plyn, motor je silný, ťahá dobre, vtlačí ma to do koženého sedadla sračkovej farby. Nádrž plná po okraj, zložili sme sa na ňu. Už to ľutujem, lebo nechcem zdochnúť bez haliera. Minulé leto nejakí chalani z Füredu vyleteli v zákrute a omotali sa okolo tisícročného duba, ktorý ustál niekoľko sto búrok, dve svetové vojny aj výstavbu cesty. Predtým natankovali plnú nádrž 99 oktánovým V-Powerom a vybuchli, kurva, aj strom zhorel. Nejaký svedok sa pre miestnu telku vyjadril, že jednému týpkovi sa podarilo vyliezť z vraku, horeli mu vlasy a šaty, krúžil v pšeničnom poli ako znapalovaný vietkongista. Pri požari pošlo päť hektárov kukurice, kým dorazili hasiči a podarilo sa im zabrzdiť plamene. Znovu zatáčka, Káčer nespomaľuje. Majú plno prachov, jeho foter teraz otvoril farmu pre ošipané kombinovanú s bitúnkom vedľa pozemku hare krišna. Tí týpci sa odpratali do tohto údolia pánuobhu za chrbtom, lebo si mysleli, že sa tam budú môcť do vôle modliť ku svojim kravám, lenže Káčerov otec narval na vedľajší pozemok plno mangalic. Teraz sa pokúša dohodnúť s McDonaldovcami na mangalicaburgri. Minule sme išli s triedou na exkurziu na bitúnok. Pozreli sme si mäsiarstvo podľa predpisov EÚ a jamu na zdochliny, tiež podľa predpisov EÚ. Týpek mäsiar povedal, že tu je všetko také čisté, že sa dá z dlážky aj jesť.

„Káčer,“ poviem.

„Čo?“

„Už sa zobud.“

„Čo?“

„Zarad' rýchlosť.“

Káčer sa pozrie na prevodovku. Chytí ju, potom mu to dopne.

„Vieš z koho si usieraj, ty kokot, šak to je automat.“

Odrazu to autom trhne a zrazu všetko utíchne, ako keby nás prehltno obrovské, mäkké zviera. Zarezonuje mi bubienok. Zdá sa mi, že keď sme nasadli, niekto spomenul, kam ideme, no teraz si to už nikto nepamätá. Alebo je možné, že sme od začiatku nemali žiadny nápad. Niekoľko hodín sa vozíme mestom a príľahlými dedinami a kamkoľvek sa vydáme, nakoniec vždy skončíme pri ceste Mládeže, medzi desaťposchodovými panelákmi a nažlto svietiacimi lampami. Tým smerom je mrte kruháčov, človeku sa z toho riadne zatočí hlava.

Niki zdvihne hlavu z môjho náručia a spýta sa Káčera, či by nemohol šoférovať normálnejšie. Keď si uhládza dlhé hnedé vlasy, modrozelené svetlo prístrojovej dosky jej osvetlí tvár. Pery sa jej vlhko lesknú. Prehltne. Káčera a Bóju vyfajčila už na parkovisku za McDriveom, kým sme čakali na Zolka. Akože, nevidel som to konkrétne, lebo som akurát skočil na vécko, ale je to dosť pravdepodobné, lebo keď som si prisadol a pozrel som na ňu, povedala len, aby som trochu počkal, lebo ju bolí hrdlo, na čo sa Káčerovci začali rehotáť. Niki a štyria chalani. A všetci sú z nej nadržaní. To sa mne nikdy nepodarí, aby som sa vozil so štyrmi babami, čo si to chcú so mnou rozdať.

„Nerozotrel sa mi?“ spýta sa.

„Čo?“

„Rúž.“

„Nie.“ Určite je huleniuodolný, myslím si, ale radšej nič nepoviem, lebo Káčerovci si z nej aj tak budú do nemoty ťahovať.

„Super,“ usmieva sa Niki, potom pokračuje hlasom, ktorý neznesie odmietnutie: „Prosím si jointa!“

„Čo je, ešte si sa dosť nenahulila?“ začína Káčer.

„Ty si taký debil!“ povie Niki, ale to je len taká akože póza. Je do Káčera, jemu vždy vyfajčí prvému. Aj sestra. Akože Nikina sestra. Akože Káčerovi. Zolko sa najprv neozýva, aj on by sa rád konečne dostal na rad. Podám Niki jointa, zhlboka si potiahne, rozžeraví špičku, potom sa jej z úst vyplázi modrý had s klzkou kožou.

„Čo v tom je?“ pýta sa Niki. Pripomenie mi, že má fakt divnú chuť.

„Tibetská čokoláda,“ odpovie Bója.

„Milka?“ pýta sa Niki.

„Milka je švajčiarska,“ povie Zolko.

„Je to ako tráva, lenže je to hašiš,“ vysvetľuje Bója.

„Tým sa utlmujú dalajlamovia,“ dodáva Zolko.

„Aha, chápem,“ povie Niki, dá si ešte šluka a strčí mi jointa do ruky. Nahne sa dopredu, pokúsi sa k sebe obrátiť Káčerovu hlavu. Chce mu vydýchnuť dym do úst. Asi to videla v nejakom filme s Johnnym Deppom. Alebo nie, bol to nejaký film s Jamesom Francom. Káčer si to nenechá, pozerá sa meravo pred seba. Niki sa urazí. Pozrie na Zolka a usmeje sa naňho. Zolkovi už hodinu stojí, možno sa urobí už z toho, že sa Niki naňho pozrie. Celú cestu s vypúlenými očami striehol, kedy by sa konečne mohol dostať na rad, no akosi ho vždy vynechala. Niki sa umiestni tak, aby

ju Káčer videl, keď sa pozrie do späťáku, potom strčí ruku do Zolkovych gati a začne sa s ním oblizovať. Káčer vyjde na obrubník. Niki sa pošmykne ruka, na čo Zolko vykrikuje.

„Sorry,“ povie Niki ľútostivo. Zolko sa pokúsi usmiať, no je z toho čudný, utrápený výraz. Niki zazerá do späťáku a pohľad sa jej stretne s Káčerovým, ktorý tiež zazerá do späťáku. Niki sa s úsmevom otočí k Zolkovi a zvezie sa mu na vtáka. Zolko upiera pohľad nikam, určite myslí na svoju matku, možno tak dlhšie vydrží. Zolko má najškaredšiu matku na svete, jej tvár je hroznejšia ako tvár Michaela Jacksona, keď sa mu po plastikách začal rozpadávať nos. Aj ja vždy myslím na Zolkovu matku, keď sa nechcem urobiť. Káčer dá nohu dole z plynu, začne brzdiť, na čo sa znova zapne automatika a motor zareve. Rútime sa do ďalšej zákruty a ja sa pritlačím k Nikinmu zadku, ona má Zolka po koreň v krku, potom začne chrčať, no totálne sa nedá rozumieť, čo hovorí. Asi chce, aby som z nej zliezol.

„S plnými ústami sa nekecá!“ povie dozadu Káčer a v nasledujúcej chvíli vyletíme zo zákruty. Zase mám pocit, že sme niečo prežili. Bója frfle alebo grgá, nepáči sa mu to tempo. Zolko vzdychá, Káčer si nastavuje späťák, aby lepšie videl Niki. Reflektor zrazu osvetlí niečo v strede cesty, ale Káčer by už aj tak veľmi nemohol otočiť volant, ani keby si to všimol. Počuť tvrdé, tupé buchnutie, auto sa zdvihne do vzduchu, Zolko vykrikuje – vtáka má stále v Nikinych ústach – ja zas pustím jointa medzi nohy. Skúšam zamiešť popol na podlahu. Káčer krčovitou dupne na brzdu, natlačí ma to na zadnú časť predného sedadla, Bója drbne hlavou o prístrojovú dosku a Niki sa zosunie na podlahu. Zolko stále jačí ako šakal. Buď sa spravil, alebo mu Niki odhryzla žalud.

„Dopičeskurvenýkokot!“ zavýja Káčer.

„Zarad' spiatocku!“ ohmatáva si hlavu Bója.

„Ak rozjebem to fáro, otec ma zabije, kurva.“

Niki sa pozviecha z podlahy. Naplašene žmurká ako laňka zablúdená medzi svetlá reflektorov. Vlasy má rozcuhané, rúž sa jej rozmazal.

„Si *normálny*, Káčer?!“ povie skôr vystrašene ako vyčítavo.

„Drž hubu!“

Niki trucovito zošpúli pery, trošku sa ešte durdí, no rozumiem iba *kretén* a *pako*. Zolko potichu stoná. Auto sa zošmyklo do priekopy, nosom k megavelkej oráčine. Motor sa zastavil. Pred matrixovými ledkami sa krúti dym a hmla. Káčer krčovitito tlačí na brzdu. Otočím sa. V červenom svetle brzdových svetiel sa črtá obrys tmavej kôpky. A dvojitá brzdová dráha. Len chladnuci motor klepoce, inak sa ticho dá krájať. Vystúpim. Vzduch sa mi zdá byť chladný, pritom keď sme vyrazili, ešte nebola zima. Zakrúti sa mi hlava. Na chvíľku sa opriem o auto, potom idem k telu váľajúcemu sa v strede cesty. Čupnem si. Týpek leží na bruchu, v hrubom tkanom kabáte. Najprv len riešim, načo si niekto v tomto počasí dá na seba takú vec. Chvíľu nerobím nič, len sa pozerám, potom, ako ho otočím na bok, začne vzdychať. Zarásteny šesťdesiatnik. Alebo štyridsiatnik. Smrad chlastu mi udrie do nosa. Na čele má hlbokú ranu, tvár zaliatu krvou. Namiesto nosa má čiernu dieru, aj z nej sa valí krv, zrovna v takom uhle, že mu crčí do úst. Viečka sa mu zachvejú, pokúša sa ich otvoriť, no od toľkej krvi sa mu zalepia mihalnice. Z úst sa mu zdvihne bublina zo slín a pukne. Ešte dýcha. Nikdy som nevidel mŕtvolu, ale nedesí ma, že možno teraz uvidím, ale že to celé, krv a červené brzdové svetlá,

vnímam ako čosi krásne. Za chrbtom začujem šuchot. Káčer sa vysúka z auta a zabuchne dvere. Ide k predku auta, čupne si a so zvráteným čelom sa díva na nárazník, potom poklepká chladiacu mriežku. Tvár má bledú. Svetlo reflektorov osvetľuje jeho kučeravé vlasy, ako keby mal svätožiariu. Postaví sa, no ani sa nehne. Oslepili ho svetlá. Pretiera si oči, potom sa žmurkajúc vydá ku mne.

„Podme do piče!“

„Mali by sme zavolať záchranku.“

„Načo? Vieme ísť ďalej.“

„Nie pre auto, ty debil.“

„Prečo chceš, kurva, volať záchranku?“

„Ešte žije,“ poviem.

„Serem na to.“

„Zavolajme záchranku,“ poviem.

„Si sa úplne pojebal, ty kokot, alebo čo ti je?“ chrčí Káčer.

„Nie.“

„Prečo chceš, kurva, zavolať záchranku k diviakovi, čo?“

„Nie je to diviak.“

„A čo to je?“

„Dedko.“

„Ale kokot.“

„Ti vravím.“

„Bol to diviak, do piče,“ trvá na svojom Káčer. „Stopro.“

„Ale hovno,“ poviem.

Káčer pristúpi bližšie, pozrie si starého, džugne doňho nohou a ten znovu zachrčí. Káčer odstupí, potom začne hystericky jačať. Nikdy som si nemyslel, že môže mať taký vysoký hlas.

„Načo si do piče skurveneji smradľavej líha na cestu? Ten kokot chromý, nakazený, chuj buzerantský, chuj.“

„Zavolajme už tú záchranku,“ hovorím.

„Zasekla sa ti platňa, do piče?“ vrieska Káčer. „Ukludni sa už konečne!“

„Zavolaj záchranku.“

„Prečo ju nezavolaš ty?“ oháňa sa mobilom Káčer.

„Nechal som si telefón v aute.“

Káčer sa na mňa pozrie. Dojde mu, že nemá na výber.

„Dobre, kurva, už ti volám tú pojebanú záchranku,“ frfle Káčer, ja tam len stojím a dívam sa. „Zatiaľ ho odtiahni z cesty,“ dodá po malej pauze a špičkou topánky džubne do starcovej rozdrúzganej hlavy.

„Sám to nedám,“ poviem a zrazu sa cítim strašne unavený. Je tu prijebane veľké ticho, uprostred ničoho. Ani divé svine nekrohcú. Nikde nič. Ani skurvená sova nehúka.

Káčer sa vráti k autu a nastúpi, ja premýšľam, že čo ak sa to celé nedeje s nami, čo ak sme teraz niekde inde, ale darmo sa presviedčam, lebo v skutočnosti presne viem, že také štigro mať nemôžeme. O pár sekúnd vystúpia z fára Bója a Zolko. Zolko si ohmatáva driek, Bója čelo. Idú k nám. Kamienky im vrždia pod podrážkami. Zastavia sa pri mne.

„Čo to je?“ spýta sa Zolko. Už tuší, že niečo nesedí, ale kým by som stihol odpovedať, Bója začne vysvetľovať.

„Môj brat dosť poľuje,“ povie. „On mi rozprával, že v období párenia starým diviakom často prepne a potom vrážajú do áut.“

„Čo to je?“ pýta sa znova Zolko a meravo hľadá na starého. Bóju sa trochu dotkne, že Zolko preruší jeho storku, no potom aj jemu dopne, že niečo tu dosť nie je kóšer a lepšie sa prizrie tmavej kôpke vytrčajúcej z asfaltu.

„Nezrazili sme diviaka?“ pýta sa a ohmatáva si čelo.

„Nie,“ odpoviem a preglgnem.

„To je nejaký dedko?“ spýta sa Zolko.

„Hej,“ odpoviem.

„Čo do piče robí o takomto čase uprostred cesty?“ Zolkovi začína lepiť.

„Nepýtaj sa chujoviny,“ aj Bója sa vytočí, pritom, na rozdiel od Zolka, celkom dobre zvláda stres.

„Dajte mi pokoj,“ frfle Zolko.

„Odpracme ho z cesty,“ ozvem sa do toho.

„Čo chceš robiť?“ pýta sa Zolko vydesene.

„Bója, chyt' ho za nohy! Zolko, my ho chytíme za ruky.“ Zolko skamenie. Cívie na starého. Chvilku počkám, potom sa ho pokúsim prebrať. „Zolko, chyt' mu ruky, dobre?“

„Čo?“ Nemá ani tušenia, kde je.

„Ruky.“

„Čo ruky?“

„Chyt'.“

„Prečo?“

„Stiahneme ho z cesty.“ Zolko na mňa nechápavo vyvaluje oči. „Sám neodlezie,“ poviem, no Zolkovi to furt nedochádza. Nastane nekonečný pokoj. Som zenový majster. „Ak ho neodpraceme z cesty, rozmliaždia ho,“ vysvetľujem.

„Zomrie?“ pýta sa Zolko.

„Ak ho necháme na ceste, tak určite,“ odpoviem.

„Dobre, dobre, už chápem,“ rapoce Zolko.

„Na tri ho zodvihneme,“ poviem.

„Prečo ho ja mám držať za nohy?“ pýta sa Bója.

„Prestaň už, Bója.“

„Čo ak ich má plesnivé?“

„Chyt' mu už konečne tie nohy, do prdele.“

„Nie.“